

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	9
Ambtenarenrecht	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Bijstand	15
Bestuursrecht overig	16
Algemene Verordening Gegevensbescherming	16
Wet openbaarheid van bestuur	20
Vreemdelingenrecht	21
Terugkeerbesluit	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 551

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-06-2021, UTR 20/3956 e.v.

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS), verweerder.

Awb 1:3, 6:2 aanhef en onder b, 6:20 lid 3, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 8:55d, lid 1 en 3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 6

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. WOB. BESLISTERMIJN. BIJZONDER GEVAL. CORONA. I.c. heeft verweerder niet of niet tijdig op de Wob-verzoeken van de NOS en de NTR over de coronapandemie beslist. I.c. is sprake van een bijzonder geval als bedoeld in het derde lid van artikel 8:55d van de Awb. De rechtbank ziet onder de geschetste omstandigheden aanleiding om verweerder een nadere beslistermijn op te leggen van twee maanden. Daarmee wordt recht gedaan aan het belang van eisers dat verweerder zo spoedig mogelijk een besluit neemt op hun verzoeken en aan het belang van verweerder om tot een zorgvuldige besluitvorming te kunnen komen. Verwijzing naar ABRS 08-07-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1560](#). De rechtbank legt een dwangsom op van € 250,- per dag met een maximum van € 37.500,-.

Beroep ingesteld wegens het niet tijdig beslissen op de door eisers ingediende verzoeken op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob). [...]

[...] 8. De rechtbank stelt vast en tussen partijen is niet in geschil dat de beslistermijnen van alle drie de verzoeken ruimschoots zijn overschreden en verweerder niet of niet tijdig op de Wob-verzoeken heeft beslist. Verweerder is door eisers op 13 september 2020 in gebreke gesteld en er zijn nadien twee weken verstreken voordat eisers beroep hebben ingesteld. Verweerder heeft niet binnen die twee weken alsnog besluiten genomen. De beroepen zijn daarom gegrond.

9. Als een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit gegrond is en het bestuursorgaan nadien nog geen besluit heeft bekendgemaakt, moet de rechtbank een termijn bepalen waarbinnen verweerder alsnog moet beslissen op de Wob-verzoeken.⁴ In het geval deelbesluiten op de verzoeken zijn genomen, richt het beroep zich van rechtswege ook tegen die besluiten⁵ en kan het stellen van een beslistermijn voor die deelbesluiten achterwege blijven.

[...] 15. Gelet op de overwegingen hiervoor kwalificeert de rechtbank de deelbesluiten op grond van hun wijze van totstandkoming, het gebrek aan individualisering en het belang van rechtsbescherming, als besluiten op grond van artikel 8 van de Wob waarbij verweerder uit eigen beweging informatie openbaar maakt. Het zijn daarmee besluiten in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb en niet ook beschikkingen in de zin van artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Dit betekent dat de deelbesluiten geen besluiten zijn zoals is bedoeld in artikel 6:20, derde lid, van de Awb en dat het beroep tegen het niet tijdig beslissen niet mede op die deelbesluiten betrekking heeft.

[...] 16. Omdat de rechtbank de beroepen tegen het niet tijdig nemen van een besluit gegrond verklaart en de rechtbank van oordeel is dat verweerder nog geen besluiten op de Wob-verzoeken van eisers heeft bekendgemaakt, zal de rechtbank een beslistermijn voor verweerder bepalen. In de regel bedraagt die beslistermijn twee weken. In bijzondere gevallen echter kan de rechtbank een andere termijn of voorziening bepalen.⁶

[...] 19. De rechtbank realiseert zich dat als gevolg van de coronapandemie met name op het ministerie van VWS een zeer groot aantal documenten aanwezig is dat betrekking heeft op het coronavirus en de bestrijding daarvan. Op dit ministerie zijn als gevolg daarvan ook veel Wob-verzoeken hierover ontvangen. Zoals blijkt uit verweerdens standpunt als weergegeven onder punt 6

gaat het tot nu toe om 2,8 miljoen documenten en vallen onder het bereik van de Wob-verzoeken van eisers bijna 25.000 documenten. De rechtbank is dan ook van mening dat in dit specifieke geval de omvang van het totaal aantal documenten dat bij verweerder ligt in combinatie met het grote aantal documenten dat onder het bereik van eisers Wob-verzoeken valt, voldoende is om aan te nemen dat er sprake is van een bijzonder geval als bedoeld in het derde lid van artikel 8:55d van de Awb.

[...] 20. Bij de te stellen beslistermijn moet de rechtbank een afweging maken tussen snelheid en zorgvuldigheid. Dit volgt ook uit de hiervoor genoemde uitspraak van de ABRvS van 8 juli 2020 [Red: [ECLI:NL:RVS:2020:1560](#)] waarin zij heeft overwogen dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 8:55d van de Awb blijkt dat de wetgever de rechter ruimte biedt om verantwoorde keuzes te maken bij het dilemma tussen snelheid en zorgvuldigheid. Anders dan eisers menen zijn de uitgangspunten van deze uitspraak niet specifiek van toepassing in het vreemdelingenrecht. De te maken afweging immers vloeit voort uit artikel 8:55d van de Awb zelf en niet uit het vreemdelingenrecht.

21. De rechtbank heeft er begrip voor dat verweerder veel documenten moet verzamelen en beoordelen, dat belangen van derden daarbij ook een rol spelen en er veel andere verzoeken met een soortgelijke strekking voorliggen, dat dit tijd kost en zorgvuldig moet gebeuren en dat dit ten koste kan gaan van snelheid. De rechtbank heeft er ook begrip voor dat het verzamelen van documenten langer duurt, omdat personen die direct betrokken zijn bij de bestrijding van het coronavirus hun tijd vooral daaraan besteden. Tegelijkertijd stelt de rechtbank vast dat de wetgever geen aanleiding heeft gezien om in verband met de uitbraak van Covid-19 generieke of specifieke wettelijke voorzieningen op te stellen over mogelijke overschrijding van beslistermijnen bij aanvragen.⁸ Verweerder beroept zich niet op overmacht in de zin van artikel 4:15, tweede lid, onder c, van de Awb en is daarom gebonden aan de wettelijke beslistermijnen. De rechtbank constateert dat verweerder die met bijna een jaar heeft overschreden. De omstandigheid dat het op basis van de huidige inzet van mensen en middelen niet mogelijk is om sneller te beslissen, is niet doorslaggevend omdat verweerder meer mensen en middelen beschikbaar kan stellen om op de Wob-verzoeken te beslissen.

De rechtbank heeft er ook oog voor dat verweerder zich inspanningen heeft getroost om de vele Wob-verzoeken, waaronder die van eisers, af te handelen door het inrichten van een nieuw werkproces, de inzet van extra mensen en middelen en het nemen van deelbesluiten. Maar de rechtbank heeft ook geoordeeld dat deze deelbesluiten die uit dit nieuwe werkproces voortvloeien geen besluiten zijn op de Wob-verzoeken van eisers. Verweerder moet dus nog daarop beslissen en het door verweerder geschetste tijdsplan van – nu – zes maanden zal niet leiden tot besluiten op de Wob-verzoeken van eisers.

De rechtbank ziet onder deze geschetste omstandigheden aanleiding om verweerder een nadere beslistermijn op te leggen van twee maanden. De rechtbank is van oordeel dat met deze termijn recht wordt gedaan aan het belang van eisers dat verweerder zo spoedig mogelijk een besluit neemt op hun verzoeken, mede in het licht van hun aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht om inlichtingen van de overheid te ontvangen, en recht wordt gedaan aan het belang van verweerder om tot een zorgvuldige besluitvorming te kunnen komen. Uit de verweerschriften en wat op de zitting is besproken, kan de rechtbank niet concluderen dat op voorhand vaststaat dat verweerder, bijvoorbeeld door de inzet van meer mensen en middelen, deze termijn niet kan halen zonder onzorgvuldig te werk te gaan.

De rechtbank draagt verweerder daarom op om uiterlijk binnen twee maanden na deze uitspraak een beslissing op de Wob-verzoeken van eisers te nemen en deze aan hen bekend te maken. [...] 22. [...] De rechtbank ziet gelet op het door verweerder ingenomen standpunt over de kwalificatie van de deelbesluiten die ertoe heeft geleid dat verweerder tot op heden niet heeft beslist op de Wob-verzoeken, voldoende aanleiding om een dwangsom op te leggen van € 250,- per dag met een maximum van € 37.500,- per ingediend Wob-verzoek.[...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2719](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wet openbaarheid van bestuur” (JnB 2021, 564).

JnB 2021, 552

MK Rechtbank Midden-Nederland, 25-06-2021 (publ. 30-06-2021), 522310 / HA RK 21-116

Awb 8:15, 8:18

WRAKING. I.c. is het wrakingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker heeft aan zijn wrakingsverzoek ten grondslag gelegd dat aangekondigd is dat de behandeling van zijn beroepschrift online zal plaatsvinden zonder dat aan hem is gevraagd of hij hiermee instemt. Verzoeker is met een brief uitgenodigd voor de behandeling van zijn zaak op 27 mei 2021. Deze brief is op 1 april 2021 naar verzoeker gestuurd. In deze brief staat dat het verzet door de rechter zal worden behandeld op een online zitting. Verzoeker was er dus toen al van op de hoogte dat de zitting online zal plaatsvinden. Nu het wrakingsverzoek pas op 27 mei 2021 is ingediend, is van het onverwijld doen van het wrakingsverzoek in de zin van genoemd artikel geen sprake.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:2811](#)

JnB 2021, 553

ABRS, 30-06-2021, 201905969/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Laren.

Awb 8:72 lid 3

FINALE GESCHILBESLECHTING. I.c. is het volgens de rechtbank niet mogelijk om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank heeft bij het beantwoorden van de vraag hoe het geschil zo veel mogelijk definitief kan worden beslecht als uitgangspunt genomen dat er een overtreding van het bestemmingsplan is waartegen het college in beginsel handhavend moet optreden. Geoordeeld wordt dat de rechtbank het college in de gelegenheid heeft mogen stellen om een nadere afweging te maken over eventuele bijzondere omstandigheden die aanleiding geven om niet handhavend op te treden. Overigens behoort de bestuursrechter als regel niet krachtens artikel 8:72, derde lid, van de Awb over te gaan tot het opleggen van een last onder dwangsom of een last onder bestuursdwang. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7783](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:1415](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 554

MK ABRS, 30-06-2021, 202003002/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Awb 5:1, 5:2, 5:40

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 9, 16, 66

BESTUURLIJKE BOETE. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de in de jurisprudentie ten aanzien van herstelsancties, zoals een last onder bestuursdwang, aangenomen beginselplicht tot handhaving niet heeft te gelden voor de in artikel 66 van de Wbp geregelde bestuurlijke boete. De belangen bij het beoogd beëindigen of ongedaan maken van de overtreding, het wegnemen of beperken van de gevolgen daarvan en het voorkomen van herhaling of hervatting van de overtreding, die redengevend zijn voor het aannemen van de beginselplicht tot handhaving bij herstelsancties, vormen geen grond voor het opleggen van een boete aan de overtreder. Deze bestraffende sanctie ziet op leedtoevoeging. Daarom vergt de oplegging van deze punitieve sanctie een andere afweging dan in geval van een herstelsanctie.

Besluit waarbij de AP het verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen het Pieter Baan Centrum (hierna: het PBC) heeft afgewezen. [...]

5. [appellant] bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat de AP heeft mogen besluiten om van het opleggen van een bestuurlijke boete aan het NIFP af te zien. Hij betoogt, onder verwijzing naar de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 20 augustus 2010, [ECLI:NL:CBB:2010:BN4700](#), en de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal mr. P.J. Wattel van 11 maart 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:738](#), dat de beginselplicht tot handhaving die in de rechtspraak met betrekking tot herstelsancties wordt aangenomen, ook ten aanzien van de bestuurlijke boete geldt, omdat met het opleggen van een boete het algemeen belang wordt gediend. [...]

5.1. Het betoog faalt. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de in de jurisprudentie ten aanzien van herstelsancties, zoals een last onder bestuursdwang, aangenomen beginselplicht tot handhaving niet heeft te gelden voor de in artikel 66 van de Wbp geregelde bestuurlijke boete. De belangen bij het beoogd beëindigen of ongedaan maken van de overtreding, het wegnemen of beperken van de gevolgen daarvan en het voorkomen van herhaling of hervatting van de overtreding, die redengevend zijn voor het aannemen van de beginselplicht tot handhaving bij herstelsancties, vormen geen grond voor het opleggen van een boete aan de overtreder. Deze bestraffende sanctie ziet op leedtoevoeging. Daarom vergt de oplegging van deze punitieve sanctie een andere afweging dan in geval van een herstelsanctie. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat, nu er geen beginselplicht tot handhaving met betrekking tot de gevraagde oplegging van een bestuurlijke boete bestaat, het besluit tot afwijzing van het verzoek tot het opleggen van een boete minder indringend moet worden getoetst dan een afwijzing van een verzoek tot het opleggen van een herstelsanctie. Het is in de eerste plaats aan de AP om de afweging te maken of het opleggen van een boete is aangewezen. Deze afweging wordt door de bestuursrechter terughoudend getoetst.

[appellant] betoogt terecht dat de AP ook in geval van voorwaardelijk opzet tot het plegen van een beboetbare overtreding van de Wbp een bestuurlijke boete kan opleggen. Anderzijds kan de AP, ook bij ernstiger nalatig handelen, gelet op de omstandigheden van het geval ervan afzien een boete op te leggen. Niet in geschil is dat met de verstrekking van medische gegevens van [appellant] aan het

tuchtcollege door het PBC de Wbp is overtreden en de AP bevoegd was om aan het NIFP als de hiervoor verantwoordelijke een boete op te leggen. De Afdeling is met de rechtbank evenwel van oordeel dat de AP, gelet op de hiervoor onder 3. vermelde afweging, weloverwogen en afdoende onderbouwd heeft besloten van het opleggen van een boete af te zien en in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten. De rechtbank heeft ten slotte terecht geoordeeld dat de AP genoegzaam heeft onderbouwd dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om (voorwaardelijk) opzettelijk handelen door (de directeur van) het PBC aan te nemen, zodat de gedraging niet aan de officier van justitie behoefde te worden voorgelegd.

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 555

Tussenuitspraak MK ABRS, 30-06-2021, 202003882/1/R3

raad van de gemeente Delfzijl, nu gemeente Eemsdelta, college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerders.

SMB-richtlijn 2 onder a, 3 lid 2 aanhef en onder a

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.30, lid 1, aanhef en onder b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, lid 1, aanhef en onder a, onder e

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) paragraaf 3.2.3 (windturbinebepaling)

Activiteitenregeling milieubeheer (Activiteitenregeling) paragraaf 3.2.3 (windturbinebepaling)

WABO(-milieu). BESTEMMINGSPLAN. OMGEVINGSVERGUNNING. WINDPARK. NEVELE-ARREST. Voor de algemene normen voor geluid, slagschaduw en veiligheid die in Nederland gelden voor de bouw en het gebruik van windturbines moet op grond van het Europese recht een beoordeling worden gemaakt van de gevolgen voor het milieu. De regering zal nu zo'n milieubeoordeling moeten maken. Tot die tijd mogen deze algemene normen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling niet worden gebruikt voor windturbineparken. Verwijzing naar arrest van het Hof van Justitie van 25 juni 2020, C-24/19, [ECLI:EU:C:2020:503](#).

[...] [Vaststelling] bestemmingsplan "Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding 2020" [...].

[...] [Verlenen omgevingsvergunning] aan Koepel Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding [...] voor de realisatie van het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding.

[...] Nevele-arrest

[...] 16. Oldambt Windmolenvrij en anderen en [appellant sub 2] (hierna: appellanten) betogen dat het bestemmingsplan niet in stand kan blijven. De raad heeft bij zijn oordeel over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het plan het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) en de Activiteitenregeling milieubeheer (hierna: de Activiteitenregeling) betrokken. Het gaat om de bepalingen uit de paragrafen 3.2.3 Activiteitenbesluit en 3.2.3 Activiteitenregeling voor het in werking hebben van een windturbine of een combinatie van windturbines (hierna: de windturbinebepalingen).

Appellanten betogen dat deze bepalingen gebrekkig zijn. Ze zijn volgens appellanten te kwalificeren als plan of programma in de zin van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (L 197/30) (hierna: de SMB-richtlijn). Volgens hen is niet voldaan aan het vereiste om voorafgaand aan de vaststelling van de windturbinebepalingen een milieubeoordeling te maken, zoals is bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder a, van de SMB-richtlijn. Voor de onderbouwing van hun standpunt wijzen appellanten in het bijzonder op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 25 juni 2020, [ECLI:EU:C:2020:503](#) (hierna: het Nevele-arrest). [...] 48. Uit de overwegingen 16 - 46 volgt dat de windturbinebepalingen een plan of programma zijn in de zin van artikel 2, onder a, van de SMB-richtlijn. Ook volgt daaruit dat zij het kader vormen voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor de in bijlage II van de Mer-richtlijn genoemde windturbineparken. Dit betekent dat voor de betrokken bepalingen een milieubeoordeling had moeten worden gemaakt.

49. De raad heeft zijn standpunt dat het bestemmingsplan voor het windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding ruimtelijk aanvaardbaar is gebaseerd op de veronderstelling dat Koepel Windpark Delfzijl Zuid Uitbreiding bij de bouw en het gebruik van het windturbinepark zich heeft te houden aan de voor haar rechtstreeks werkende windturbinebepalingen. Deze veronderstelling lag ook ten grondslag aan de voor het bestemmingsplan verrichte milieuonderzoeken. Nu voor de windturbinebepalingen geen milieubeoordeling op grond van de SMB-richtlijn is verricht en deze bepalingen daarom in strijd zijn met het Unierecht, had de raad niet van die veronderstelling mogen uitgaan.

De Afdeling kan dan ook tot geen andere slotsom komen dan dat de vaststelling van het bestemmingsplan Delfzijl in zoverre in strijd met de vereiste zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb heeft plaatsgevonden en niet berust op een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb.

[...] 60. Wat hiervoor onder 49 over het geconstateerde gebrek wat betreft de windturbinebepalingen is overwogen, brengt mee dat de omgevingsvergunning verleend op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a respectievelijk onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) ook niet in stand kan blijven. Voor de omgevingsvergunning verleend op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, volgt dit uit artikel 2.10, eerste lid, en onder c, van de Wabo.

Omdat de windturbinebepalingen vanwege strijd met het Unierecht hier buiten toepassing moeten worden gelaten, is het college er voor de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo ten onrechte van uitgegaan dat die windturbinebepalingen golden. Daarom is ten onrechte geen beoordeling verricht als bedoeld in artikel 2.14 van de Wabo voor de in de windturbinebepalingen geregelde milieuaspecten. Ook is niet beoordeeld of aan die omgevingsvergunning voorschriften als bedoeld in artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo hadden moeten worden verbonden. De verlening van de omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo is in strijd met de vereiste zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb en berust niet op een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb.

[...] 65. Het ontbreken van een milieubeoordeling op grond van de SMB-richtlijn voor de windturbinebepalingen betekent niet dat aanpassing van de bestreden besluiten niet meer aan de orde kan zijn. Als de regering en de minister voor de windturbinebepalingen alsnog een deugdelijke planmilieueffectrapportage verrichten en de windturbinebepalingen handhaven of aanpassen, dan kan en mag de raad voor zijn standpunt over de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het

bestemmingsplan opnieuw bij die (aangepaste) bepalingen aansluiten. De Afdeling wijst erop dat er ook andere mogelijkheden zijn. De raad is namelijk niet verplicht om bij zijn beslissing over de goede ruimtelijke ordening bij de windturbinebepalingen aan te sluiten. Hij kan er ook voor kiezen om door hem gekozen normen te hanteren. Die normen moeten dan wel zijn voorzien van een actuele, deugdelijke, op zichzelf staande en op de aan de orde zijnde situatie toegesneden motivering. In dit verband tekent de Afdeling aan dat daarbij niet zonder meer kan worden teruggevallen op de motivering die door de regering en de minister is gegeven aan de windturbinebepalingen. Zo'n terugval miskent namelijk, zoals onder 64.1 is overwogen, dat niet is gegeven dat die normen na het uitvoeren van een milieubeoordeling materieel niet zullen wijzigen. Aangezien de raad het voornemen kenbaar heeft gemaakt om het mogelijke gebrek in het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan vanwege het gebrek in de totstandkoming van de windturbinebepalingen te willen herstellen, ziet de Afdeling aanleiding om de raad met toepassing van een bestuurlijke lus op grond van artikel 8:51d van de Awb daartoe in de gelegenheid te stellen.

66. De Afdeling zal ook het college de gelegenheid geven om de gebreken in de omgevingsvergunning te herstellen. Mocht de raad ervoor kiezen om het gebrek in het bestemmingsplan te herstellen, dan kan dat herstelde bestemmingsplan in zoverre de grondslag vormen voor de omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, en onder a, van de Wabo. Voor de omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, en onder e, van de Wabo geldt dat het college vanwege het ontbreken van een milieubeoordeling niet meer kan terugvallen op de rechtstreeks werkende windturbinebepalingen. Deze bepalingen moeten hier vanwege het geconstateerde gebrek buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent dat de betrokken milieuaspecten waarop de windturbinebepalingen betrekking hadden, moeten worden beoordeeld met inachtneming van artikel 2.14, eerste lid, van de Wabo. Voor zover het belang van de bescherming van het milieu dat vereist, moeten over die milieuaspecten voorschriften in de omgevingsvergunning worden opgenomen of moet de omgevingsvergunning worden geweigerd. Zolang de milieubeoordeling van de windturbinebepalingen niet heeft plaatsgevonden en de (aangepaste) windturbinebepalingen hier niet mogen worden toegepast, staat artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo niet aan het opnemen van voorschriften in de omgevingsvergunning in de weg. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1395](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Europees recht dwingt tot milieubeoordeling voor windturbine-normen") uitgebracht.

JnB 2021, 556

Rechtbank Gelderland, 25-06-2021 (publ. 29-06-2021), AWB 20/479

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Epe te Epe, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, lid 1, onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, aanhef en onder 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING TIJDELIJKE MANTELZORGWONING. VOORWAARDE. I.c. is, gelet op de bijzondere situatie, de door verweerder in de tekst opgenomen voorwaarde, dat als de mantelzorgwoning gedurende zes maanden niet meer bewoond wordt voor mantelzorg de mantelzorgwoning binnen twee maanden moet worden verwijderd, op zichzelf redelijk. Dat eiser een duurzame mantelzorgwoning wil realiseren en dit dus voor een relatief korte periode kan zijn, komt voor zijn eigen rekening en risico. De voorwaarde moet echter voorzien in een clausule die inhoudt dat bij een noodzakelijk verblijf van de zorgbehoevende elders langer

dan de genoemde zes maanden, terwijl de kans op terugkeer van de zorgbehoevende in de mantelzorgwoning bestaat, die terugkeer mogelijk is. Bovendien moet voor alle betrokkenen duidelijk zijn dat eiser ook aan anderen dan zijn moeder mantelzorg mag verlenen in de mantelzorgwoning. Dat is gelet op hetgeen is overwogen in rechtsoverweging 3.1, immers de bedoeling van verweerder geweest. Door dit niet als zodanig in de voorwaarde tot uitdrukking te brengen, heeft verweerder gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

I.c. is de voorwaarde niet op de juiste plaats in het besluit opgenomen. De voorwaarde is in de toelichtende tekst opgenomen terwijl dit in de voorschriften van de omgevingsvergunning had moeten staan. Verwijzing naar ABRS 31 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1333](#) met name r.o. 6.5.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:3179](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 557

MK ABRS, 30-06-2021, 201900297/1/R2

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appellant.

Habitatrichtlijn 2, 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.10, 2.5, 2.10

NATUURBESCHERMING. NATURA 2000. Toetsingskader artikel 2.5 Wnb. Relatie toegangsbeperkingsbesluit tot natuurvergunningen voor garnalenvisserij.

[...] 1.2. In het toegangsbeperkingsbesluit dat in deze procedure aan de orde is, is op grond van artikel 2.5, eerste lid, van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) de toegang beperkt tot de gebiedsdelen Bollen van de Ooster en Bollen van het Nieuwe Zand van de Voordelta. Dit besluit wijzigt het toegangsbeperkingsbesluit van 9 juni 2008. De eerder aangewezen rustgebieden voor de zwarte zee-eend zijn verplaatst en vergroot. Deze wijziging is volgens het besluit nodig voor het realiseren van de instandhoudingsdoelstelling van de zwarte zee-eend. [...]

[...] Bij het besluit is rekening gehouden met de belangen van de andere gebruikers van de gebieden, zoals recreatie en visserij. [...] Voor de garnalenvisserij wordt als compensatie voor het vergroten van de beide rustgebieden, de periode waarop op garnalen mag worden gevestigd in de Bollen van de Ooster, verruimd van 1 november tot 15 december. [...]

1.3. De vissers zijn belangenorganisaties van garnalenvissers. Zij vinden dat hun leden, die in de Voordelta vissen, door het toegangsbeperkingsbesluit ten onrechte in hun bedrijfsvoering worden beperkt. Volgens de vissers is de beperking van de toegang niet nodig voor het halen van de instandhoudingsdoelen. De vissers wijzen onder meer op de natuurvergunningen die op 15 december 2016 en 16 februari 2017 zijn verleend voor de garnalenvisserij in onder meer de Voordelta. Uit de passende beoordeling die aan de vergunningen ten grondslag ligt volgt volgens de vissers dat de garnalenvisserij niet leidt tot aantasting van de draagkracht van de Voordelta voor de zwarte zee-eend.

[...] 3. De minister stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat vanwege de natuurvergunningen voor de garnalenvisserij het beperken van de toegang tot delen van de Voordelta niet nodig is. De minister wijst erop dat bij de verlening van de natuurvergunningen is betrokken dat de toegang overeenkomstig het in 2016 genomen toegangsbeperkingsbesluit was

beperkt. In het toegangsbeperkingsbesluit is aandacht besteed aan de verhouding tot vergunde activiteiten en in de natuurvergunning is aandacht besteed aan de verhouding tot toegangsbeperkingsbesluiten. Dat is onder meer tot uitdrukking gekomen in de voorschriften 11 en 12 van de natuurvergunning. Dat een natuurvergunning is verleend betekent voorts volgens de minister niet dat de vergunde activiteit geen enkel effect heeft. De grondslag van het toegangsbeperkingsbesluit is volgens de minister juist dat ook de niet significante resteffecten van de garnalenvisserij worden voorkomen. [...]

[...] 5. Het toegangsbeperkingsbesluit is een instrument waarmee uitvoering kan worden gegeven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6, eerste en tweede lid, van de Habitatrictlijn. Uit de toelichting op het toegangsbeperkingsbesluit, en het verhandelde ter zitting, leidt de Afdeling af dat het toegangsbeperkingsbesluit in dit geval is ingezet als instandhoudingsmaatregel. Dat betekent dat het is ingezet ter uitvoering van artikel 6, eerste lid, van de Habitatrictlijn. Dat onderdeel van artikel 6 verplicht volgens het Hof van Justitie tot het daadwerkelijk treffen van instandhoudingsmaatregelen die nodig zijn voor het behoud of het herstel van de gunstige staat van instandhouding van de soorten en habitattypen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen. De Afdeling leidt hieruit af dat maatregelen die nodig zijn voor het behoud, het herstel of het verbeteren van de natuurwaarden in een Natura 2000-gebied moeten worden getroffen. Bij het treffen van de maatregelen wordt, zo volgt uit artikel 1.10, derde lid, van de Wnb, rekening gehouden met de vereisten op economisch, sociaal en cultureel gebied, en met de regionale en lokale bijzonderheden. Dat betekent dat het bestuursorgaan beoordelingsruimte heeft bij de keuze van de te treffen benodigde instandhoudingsmaatregelen, en voor zover het om herstel- of verbetermaatregelen gaat, het tempo waarin hieraan uitvoering wordt gegeven (vergelijk de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#), overweging 13.3).

5.1. De natuurvergunningplicht die in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb is opgenomen is een implementatie van artikel 6, derde lid, van de Habitatrictlijn. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is de beoordeling of de bescherming van natuurwaarden met een toegangsbeperkingsbesluit nodig is een andere beoordeling dan of op grond van een passende beoordeling is verzekerd dat de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zullen worden aangetast door de verlening van een natuurvergunning voor een project. Voor de beoordeling of de beperking van de toegang nodig is als bedoeld in artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb is niet vereist dat wetenschappelijk is aangetoond of anderszins buiten twijfel staat dat de activiteiten die door de beperking van de toegang worden voorkomen, significante gevolgen hebben voor de natuurwaarden in een Natura 2000-gebied. Artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb biedt de mogelijkheid maatregelen te treffen die bijdragen aan of nodig zijn voor de verwezenlijking van de instandhoudingsdoelstellingen voor de soorten en habitattypen waarvoor het Natura 2000-gebied is aangewezen. Zoals uit 5 volgt komt de minister beoordelingsruimte toe bij de beantwoording van de vraag of het beperken van de toegang van een Natura 2000-gebied nodig is. Daarbij dient hij acht te slaan op het voorzorgbeginsel, dat mede ten grondslag ligt aan artikel 2.5, eerste lid, van de Wnb (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 28 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2913](#) en 24 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4676](#)).

5.2. In dit geval zijn beide natuurvergunningen verleend nadat het toegangsbeperkingsbesluit op 1 november 2016 in werking was getreden. De passages in de motivering van de natuurvergunning waarnaar de minister in hoger beroep verwijst, wijzen erop dat de minister bij het verlenen van de vergunningen heeft betrokken dat de toegang tot de Voordelta overeenkomstig het in 2016 genomen toegangsbeperkingsbesluit was beperkt. De minister stelt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de verleende vergunningen kan worden afgeleid dat negatieve

gevolgen van de garnalenvisserij in de gebieden, waarvan in 2016 de toegang is beperkt, zijn uitgesloten.

De minister stelt verder terecht dat niet duidelijk is waarop de rechtbank het standpunt baseert dat de garnalen-, ensis- en spisulavisserij de enige potentieel versturende activiteiten zijn. In de toelichting op het toegangsbeperkingsbesluit staat dat in het gebiedsdeel Bollen van het Nieuwe Zand de recreatievaart en de visserijvaartuigen de belangrijkste oorzaken voor verstoring zijn. In het gebied Bollen van de Ooster zijn dat de kitesurfers. Uit de stukken en de zittingsaantekeningen van de zitting van de rechtbank kan niet worden afgeleid dat de minister hierover een ander standpunt heeft ingenomen en dat, zoals in de aangevallen uitspraak staat, tussen partijen niet in geschil is dat de garnalen-, ensis- en spisulavisserij de enige potentieel versturende activiteiten zijn.

Tot slot stelt de minister terecht dat ook los van de vraag of bij de natuurvergunningen het toegangsbeperkingsbesluit uit 2008 of 2016 is betrokken, met de verlening van de natuurvergunning niet vaststaat dat de vergunde activiteit geen enkel effect heeft en dat anders dan de rechtbank heeft overwogen de toegang ook kan worden beperkt voor activiteiten die de instandhoudingsdoelen niet wezenlijk aantasten. Uit 5.1 volgt immers dat als de beperking van de toegang voor activiteiten kan bijdragen aan het behoud of het herstel van de habitats of het leefgebied van de soorten en habitattypen waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen, die maatregel een instandhoudingsmaatregel kan zijn, die gelet op de instandhoudingsdoelstelling nodig is.

5.3. Het hoger beroep van de minister is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 558

MK CRvB, 01-07-2021, 20/2156 AW, 20/2970 AW, 21/564 AW

dagelijks bestuur van de Veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland (het dagelijks bestuur).

Nieuwe Rechtspositieregeling gemeente Amsterdam (NRGA) 12.12 aanhef en onder a

AMBTENARENRECHT. Het dagelijks bestuur van de Veiligheidsregio Amsterdam-Amstelland heeft een brandweerman ten onrechte ontslagen vanwege zijn lidmaatschap van Hells Angels.

3.5. De Raad is van oordeel dat een nader onderzoek naar de feiten en omstandigheden als bedoeld onder 3.4 wel in de rede had gelegen. In dat verband is het volgende van belang. Allereerst staat vast dat betrokkene gedurende vele jaren zijn werkzaamheden bij de brandweer naar volle tevredenheid heeft uitgeoefend naast zijn lidmaatschap en zijn functie van [functie 2] bij Hells Angels. Het dagelijks bestuur was van meet af aan op de hoogte van het lidmaatschap van betrokkene. Dit geldt ook voor zijn functie van [functie 2]. Gedurende deze jaren heeft het lidmaatschap van Hells Angels kennelijk op geen enkel moment geleid tot ontoelaatbare of onwenselijke situaties in de functieervulling, vanwege (schijn van) belangenverstremming of andere ongewenste invloeden van dat lidmaatschap. Zoals ook de rechtbank heeft opgemerkt, heeft het door het dagelijks bestuur geschetste risico zich in al die jaren waarin betrokkene in zijn huidige en voorgaande functies werkzaam is geweest, feitelijk dus nooit verwezenlijkt.

3.6. Van belang is verder het volgende. Dat ook in het geval van lidmaatschap van een OMG, dat in de circulaire op zichzelf beschouwd al als zorgwekkend wordt betiteld, een op de omstandigheden van het geval toegesneden afweging moet plaatsvinden hangt, zo heeft de Raad overwogen in zijn

uitspraak van 29 september 2016 [[ECLI:NL:CRVB:2016:3448](#), red.], mede samen met het gegeven dat het (ten tijde van die uitspraak) niet ging om verboden organisaties. Door de Raad is in dit verband verder van belang geacht dat niet alle OMG's over één kam kunnen worden geschoren en dat ook niet kan worden gezegd dat alle outlawbikers, charters of clubs crimineel actief zijn. Thans is Hells Angels nog steeds geen verboden organisatie. [...] Zo lang van een onherroepelijk verbod geen sprake is, heeft het gerechtshof onder meer het belang van de leden van Hells Angels om gevrijwaard te blijven van beperkingen in hun vrijheid van vereniging, van het niet meer mogen samenkomen als leden van een club, en van het niet meer zonder meer het dagelijkse werk kunnen doen vanwege ontslagen, op non-actiefstellingen en "stopgesprekken" groter geacht dan het belang van het OM bij het direct ingaan van de verbodenverklaring en de ontbinding. Dit uitgangspunt heeft ook door te werken in de situatie van betrokkene. De enkele constatering van het lidmaatschap en de bestuursfunctie, zonder dat op enigerlei wijze van concrete bezwaren is gebleken, kunnen in dat licht bezien niet tot ontslag leiden. Dat wordt niet anders door de aard van de functie die betrokkene bij de Veiligheidsregio bekleedt. Pas als de verklaring voor recht ten aanzien van HAMC en de verbodenverklaring van HAMC Holland (eventueel) onherroepelijk zijn geworden, zo blijkt uit de onder 1.8 genoemde beschikking van het gerechtshof van 15 december 2020, staat het betrokkene niet meer vrij om zijn activiteiten in naam van Hells Angels voort te zetten, is het hem niet meer toegestaan in het openbaar de colors van de Hells Angels te dragen en mag het charter niet meer onder deze naam naar buiten treden. Zou betrokkene zijn lidmaatschap en activiteiten dan nog voortzetten, dan zou dat enkele feit het ontslag wel kunnen dragen. Nu het echter (nog) niet om een verboden organisatie gaat, noopte het gegeven dat niet alle outlawbikers, clubs of charters crimineel actief zijn, tot het op zijn minst doen van een poging tot het verkrijgen van enige kennis van zaken over het charter waartoe betrokkene behoort en over zijn specifieke positie en activiteiten daarbinnen. Die poging is achterwege gebleven. Het ontslag kan daarom geen stand houden.

3.7. Het hoger beroep van het dagelijks bestuur slaagt dus niet. [...]

5. [...] In het kader van definitieve geschilbeslechting zal de Raad het (primaire) besluit van 22 mei 2019 herroepen. Dit betekent dat het dienstverband is hersteld en dat partijen met elkaar in gesprek moeten gaan over voortzetting daarvan.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1360](#)

De Raad heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 559

Rechtbank Rotterdam, 22-06-2021 (publ. 29-06-2021), ROT 21/651

korpschef van politie, verweerder.

Barp 53

AMBTENARENRECHT. PTSS BUDDYHOND. Geen bijzonder geval. Verweerder heeft het verzoek om vergoeding van de kosten in verband met het aanpassen van trappen in de woning van eiseres voor de komst van een buddyhond terecht afgewezen.

Eiseres lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS). Verweerder heeft dit als een beroepsziekte aangemerkt. Verweerder heeft het verzoek om vergoeding voor kosten voor het aanpassen van trappen in de woning van eiseres ten behoeve van een PTSS Buddyhond afgewezen.

Rechtbank: 3.2 Artikel 53 van het Barp bepaalt dat verweerder in bijzondere gevallen een tegemoetkoming aan een ambtenaar kan verlenen. Hierbij moet het gaan om noodzakelijk gemaakte

kosten die met ziekte verband houden en die de ambtenaar voor zichzelf en zijn medebelanghebbenden heeft gemaakt. Deze tegemoetkoming kan worden verleend als de kosten redelijkerwijs niet ten laste van de ambtenaar kunnen blijven en een andere regeling niet in de vergoeding van de kosten voorziet.

3.3 Voor de vergoeding van bepaalde kosten van een PTSS Buddyhond heeft verweerder in een andere regeling voorzien. Verweerder heeft een pilot opgetuigd bestaande uit een jaarlijkse vaste maximumvergoeding voor de kosten van voeding, de verplichte verzekering vergoeding medische kosten, de verplichte vaccinaties en aanverwante gebruiks- en speelartikelen en extraatjes. Deze maximumvergoeding wordt op basis van artikel 53 van het Barp toegekend. [...]

3.5 Eiseres verzoekt om vergoeding van de kosten die behoren bij de aanpassing van twee trappen. De pilot ziet niet op de vergoeding van die kosten. Er dient dan ook, los van de pilot, te worden bekeken of die kosten op basis van artikel 53 van het Barp voor vergoeding in aanmerking komen.

3.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft ingenomen dat de door eiseres aangevoerde kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen. Dat eiseres door een werkgerelateerde ziekte volledig arbeidsongeschikt is geworden, dat geen enkele andere behandeling een positief resultaat heeft gehad en dat voor haar de PTSS Buddyhond een laatste hoop is, maakt niet dat haar situatie een bijzonder geval in de zin van artikel 53 van het Barp is. Deze omstandigheden zijn onvoldoende onderscheidend van aard. Een beroep op artikel 53 van het Barp staat immers open ongeacht of er sprake is van een werkgerelateerde ziekte zoals het PTSS van eiseres of van een niet-werkgerelateerde ziekte en ongeacht de status van de medische behandeling.

3.7 Nu er geen sprake van een bijzonder geval is komt de rechtbank niet toe aan de standpunten die zien op de vraag of de kosten van het aanpassen van de twee trappen noodzakelijk te maken kosten zijn en op de vraag of de kosten redelijkerwijs niet ten laste van eiseres kunnen blijven. Wel merkt de rechtbank op dat er nog geen medisch wetenschappelijk onderzoek naar de werking en de effectiviteit van een PTSS Buddyhond is afgerond. Hierdoor geldt dat kosten in verband met een PTSS Buddyhond op dit moment op zich niet als noodzakelijk te maken kosten in de zin van artikel 53 van het Barp kunnen worden aangemerkt. De rechtbank verwijst hierbij ook naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) van 12 september 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:2785](#)) waarin de Raad tot eenzelfde conclusie komt. Verder heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij in het geheel niet staat is om de kosten zelf te kunnen dragen en dat die kosten dus niet redelijkerwijs ten laste van haar kunnen blijven.

[ECLI:NL:RBROT:2021:5675](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 560

MK CRvB, 23-06-2021, 19/155 WIA

Raad van bestuur van het Uuwv.

Schattingsbesluit 3, 4

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Het medisch onderzoek is in de bezwaarfase niet met de vereiste zorgvuldigheid geschied. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft het rapport

van de arts bezwaar en beroep medeondertekend. Er is geen spreekuurcontact bij de verzekeringsarts bezwaar en beroep geweest. Een motivering daarvoor is niet gegeven.

Raad: 4.4. In de bezwaarfase dient een volledige heroverweging plaats te vinden waarbij de feiten juist worden vastgesteld en de conclusies logisch uit die feiten voortvloeien. Daarom zal, indien de medische grondslag van de besluitvorming wordt betwist, in deze fase van de procedure een louter dossieronderzoek als regel niet volstaan (zie ook de uitspraak van de Raad van 22 oktober 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BG1543](#)). De zorgvuldigheid van de besluitvorming in bezwaar brengt verder met zich dat in situaties als de onderhavige, waarin de medische grondslag van het primaire besluit gemotiveerd wordt betwist en waarin in de primaire fase geen sprake is geweest van een spreekuurcontact met een geregistreerde verzekeringsarts, als uitgangspunt geldt dat in de fase van bezwaar de betrokkene door een verzekeringsarts bezwaar en beroep tijdens een spreekuurcontact wordt onderzocht en er dus feitelijk sprake is van een contact met deze verzekeringsarts. Van een spreekuurcontact kan in zo'n situatie in beginsel slechts worden afgezien indien de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende kan motiveren dat in het licht van de aard van de klachten en de beschikbare medische informatie, een spreekuurcontact geen toegevoegde waarde heeft. Dit betekent tevens dat het toetsen en akkoord bevinden van de medische heroverweging door medeondertekening door een geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep, niet volstaat als deze toets beperkt blijft tot de vraag of de inhoud logisch en consistent is (zie de uitspraak van de Raad van 13 december 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:4018](#)), als deze slechts geschiedt op hoofdlijnen of als door de geregistreerde verzekeringsarts bezwaar en beroep slechts wordt gezien of deze tot de eerder getrokken conclusies zou hebben kunnen komen.

4.5. Toepassing van deze uitgangspunten leidt tot het oordeel dat het medisch onderzoek in de bezwaarfase niet met de vereiste zorgvuldigheid is geschied. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft het rapport van de arts bezwaar en beroep medeondertekend. Er is geen spreekuurcontact bij de verzekeringsarts bezwaar en beroep geweest. Een motivering daarvoor is in het rapport van 1 maart 2018 niet gegeven. Met het in hoger beroep overgelegde rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 30 januari 2019 is de zorgvuldigheid van het onderzoek nog steeds onvoldoende. Immers, de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft zich bij het opstellen van dit rapport slechts gebaseerd op de in het dossier aanwezige medische informatie en er is nog steeds geen spreekuurcontact geweest, terwijl ook in dit rapport niet wordt gemotiveerd waarom de klachten van appellante en de aanwezige medische gegevens aanleiding geven om van een spreekuurcontact af te zien.

5. Uit 4.2 tot en met en 4.5 volgt dat het hoger beroep slaagt en de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1491](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 561

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-06-2021 (publ. 28-06-2021), BRE 19/6377 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Wajong 1a:1

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 1a lid 1

WAJONG. DUURZAAMHEID. De rechtbank komt tot het oordeel dat de inschatting van het UWV over hoe de arbeidsparticipatiemogelijkheden zich bij eiseres kunnen ontwikkelen

onvoldoende is onderbouwd. Het UWV had moeten onderzoeken wat de behandeling en begeleiding precies inhouden, op welke wijze deze van invloed zijn op het verbeteren van de communicatie en welke concrete resultaten zijn te behalen. Dat uit de overgelegde informatie van de orthopedagoog blijkt dat de kans op overschatting en overvraging zeer groot is en dat voortdurende nabijheid en begeleiding nodig is, alsmede dat uit de informatie van de stagedocent blijkt dat eiseres tijdens de tweede stageperiode minder goed functioneerde, is niet zonder meer reden om duurzaamheid aan te nemen omdat hieruit nog niet blijkt dat mogelijkheden tot verbetering en ontwikkeling niet aanwezig zijn. Strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Gegrond beroep. Het Uwv wordt in de gelegenheid gesteld de gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:3134](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 562

MK CRvB, 22-06-2021 (publ. 28-06-2021), 19/958 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

EVRM 6 lid 2

PW 18a

Boetebesluit socialezekerheidswetten 2, 2a

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. Niet in geschil is dat appelland telefonisch heeft gemeld dat hij werk had gevonden en dat hij op het wijzigingsformulier heeft doorgegeven dat hij aan het werk is gegaan en dat zijn inkomsten ongeveer € 1.700,- bedroegen. Ook is niet in geschil dat appelland daarna geen inkomsten heeft doorgegeven of loonstroken heeft overgelegd. Onder deze omstandigheden ligt het op de weg van het college om, als het college nadere informatie nodig heeft voor de beoordeling van de bijstandbehoefte, deze aan appelland te vragen met toepassing van artikel 53a, eerste lid, van de PW en rustte op appelland niet de verplichting om spontaan gegevens over de hoogte van het loon per maand of loonspecificaties te verstrekken.

4.4. Niet in geschil is dat appelland op 11 april 2017 telefonisch heeft gemeld dat hij werk had gevonden en dat hij op het wijzigingsformulier in april heeft doorgegeven dat hij op 10 april 2017 aan het werk is gegaan en dat zijn inkomsten ongeveer € 1.700,- bedroegen. Ook is niet in geschil dat appelland daarna geen inkomsten heeft doorgegeven of loonstroken heeft overgelegd. Uit het bestreden besluit, zoals nader toegelicht ter zitting van de Raad, leidt de Raad af dat het college zich op het standpunt stelt dat appelland wel melding heeft gemaakt van zijn werkzaamheden, maar dat appelland heeft nagelaten om uit eigen beweging zijn inkomsten aan het college door te geven of loonstroken over te leggen. Daarnaast heeft appelland niet gereageerd op het verzoek dat het college in het opschortingsbesluit heeft gedaan. Het college gaat er daarmee echter aan voorbij dat appelland onverwijld en uit zichzelf, ook via een wijzigingsformulier, heeft gemeld dat hij werk heeft en welke inkomsten hij naar verwachting daaruit zal hebben. De verwachte inkomsten lagen ruim boven de voor appelland geldende bijstandsnorm. Onder deze omstandigheden ligt het op de weg van het college om, als het college nadere informatie nodig heeft voor de beoordeling van de

bijstandbehoevendheid, deze aan appellant te vragen met toepassing van artikel 53a, eerste lid, van de PW en rustte op appellant niet de verplichting om spontaan gegevens over de hoogte van het loon per maand of loonspecificaties te verstrekken. Het college heeft pas op 1 september 2017 met het onder 1.2 genoemde opschortingsbesluit gevraagd om - uiterlijk 11 september 2017 - loonoverzichten in te leveren. Dit betekent dat eerder geen sprake was van schending van de inlichtingenverplichting.

4.5. Uit 4.4 volgt dat het bestreden besluit, in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), niet deugdelijk is gemotiveerd en om die reden moet worden vernietigd. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De aangevallen uitspraak zal daarom worden vernietigd. De Raad zal zelf in de zaak voorzien door het besluit van 18 januari 2018, zoals gewijzigd bij besluit van 4 mei 2018, te herroepen en met toepassing van artikel 8:72a van de Awb een waarschuwing te geven. In dit verband wordt het volgende overwogen.

4.5.1. Het college heeft bij het opschortingsbesluit van 1 september 2017, voor zover hier van belang, de loonoverzichten bij appellant opgevraagd. Daarmee was er de verplichting om inlichtingen over de hoogte van het loon over die maanden aan het college mee te delen. Niet in geschil is dat appellant deze gegevens naar aanleiding daarvan niet tijdig en volledig heeft verstrekt zodat appellant daarmee wel de inlichtingenverplichting heeft geschonden. Het college is daarom gehouden met toepassing van artikel 18a, derde en vierde lid, van de PW een bestraffende sanctie op te leggen.

4.5.2. Voor de vaststelling van de hoogte van de boete vormt het benadelingsbedrag het uitgangspunt. Dit benadelingsbedrag kan in beginsel gesteld worden op het nettobedrag dat het college wegens schending van de inlichtingenverplichting heeft teruggevorderd of zou kunnen terugvorderen. Gelet op de opschorting van het recht op bijstand per 1 september 2017 is van een benadelingsbedrag als gevolg van de in 4.5.1 bedoelde schending van de inlichtingenverplichting geen sprake.

4.5.3. Artikel 2aa, eerste lid, aanhef en onder a, van het Boetebesluit socialezekerheidswetten bepaalt dat het bestuursorgaan kan afzien van een bestuurlijk boete en volstaan met het geven van een schriftelijke waarschuwing indien de overtreding van de inlichtingenverplichting niet heeft geleid tot een benadelingsbedrag of het benadelingsbedrag niet hoger is dan € 150,-. Het college geeft op grond van artikel 2, zevende lid, aanhef en onder a, van de Beleidsregels een waarschuwing in plaats van een boete indien er geen sprake is van een benadelingsbedrag. In dit geval diende het college daarom een schriftelijke waarschuwing te geven. Met toepassing van artikel 8:72a van de Awb wordt hierin voorzien.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1476](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 563

MK ABRS, 30-06-2021, 201906880/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 5, 6

Algemene wet bestuursrecht 5:34

Wet milieubeheer 10.21

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU-Handvest) 8

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 8

Grondwet 10

AVG. LAST ONDER DWANGSOM. Verwerking van gegevens op grond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG. Ingevolge het derde lid van dit artikel moet een taak van algemeen belang zijn vastgesteld bij Unierecht of lidstatelijk recht. De AVG schrijft niet voor dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is (overwegingen 41 en 45 van de considerans). Er kan worden volstaan met wetgeving die als basis fungeert voor verscheidene verwerkingen. Die wetgeving moet duidelijk en nauwkeurig zijn en de toepassing daarvan moet voorspelbaar zijn voor degenen op wie deze van toepassing is. Uit deze overwegingen volgt niet dat de noodzaak voor de verwerking moet voortvloeien uit een wet in formele zin. Een dergelijke verplichting vloeit ook niet voort uit het EU-Handvest, het EVRM en de Grondwet.

In het licht van het EU-Handvest moet worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy is beperkt tot wat voor het behalen van het doel strikt noodzakelijk is. Verwijzing naar de uitspraak van het ABRS van 20 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2555](#).

Besluit waarbij de AP de aan het college van burgemeester en wethouders van Arnhem opgelegde last onder dwangsom op zijn verzoek heeft opgeheven. [...]

2. [...] Het college overtrad de toen geldende Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) doordat de gegevens van personen die hun afval in ondergrondse containers weggooiden, via de adresgebonden afvalpas werden opgeslagen en bewaard op de aan de containers bevestigde kaartlezers. [...]

3. De AP heeft zich op het in bezwaar gehandhaafde standpunt gesteld dat zij op grond van artikel 5:34, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de bevoegdheid heeft om op verzoek van het college de last op te heffen omdat de beschikking een jaar van kracht is geweest zonder dat de dwangsom is verbeurd. Met het nieuwe systeem bestaat de verwerking van persoonsgegevens na het openen van de afvalcontainers uit het proces van omzetting van deze gegevens. [...] Op voorhand ziet de AP niet dat die verwerking in strijd is met de opvolger van de Wbp, de Algemene Verordening Gegevensverwerking (EU) 2016/679 (hierna: de AVG). [...]

5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte oordeelt dat er een grondslag is voor de verwerking en dat de verwerking noodzakelijk is terwijl de rechtbank eerder oordeelde dat die er niet was. [...]

Beoordeling door de Afdeling [...]

8. In geschil is wel of de AP het standpunt mocht innemen dat de last kon worden opgeheven omdat door het nieuwe softwareprogramma niet langer de AVG wordt overtreden met de verwerking van de gegevens van de afvalpas bij het openen van de containers.

Welke gegevens worden verwerkt?

9. Het gegeven dat wordt verwerkt is het nummer dat staat op de afvalpas. Aan ieder woonadres is een afvalpas gekoppeld met een eigen nummer, de zogenoemde interne chipcode. [...]

Voor zover [appellant] betoogt dat met dit systeem kan worden gefraudeerd, waardoor gegevens meer en langer worden verwerkt, speelt dat geen rol bij de vaststelling van de grondslag van de

verwerking. Het risico op misbruik van het systeem ziet op de beveiliging ervan en is voor het bepalen van de rechtmatigheid van de verwerking niet van belang.

Moet de taak van algemeen belang in een formele wet staan?

10. Volgens de AP kunnen de gegevens in dit geval worden verwerkt op grond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG. Dit artikellid bepaalt dat de verwerking, voor zover van belang, rechtmatig is als die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang. Ingevolge het derde lid van artikel 6 moet een taak van algemeen belang zijn vastgesteld bij Unierecht of lidstatelijk recht.

Uit overwegingen 41 en 45 van de considerans volgt dat de AVG niet voorschrijft dat voor elke afzonderlijke verwerking specifieke wetgeving vereist is. Er kan worden volstaan met wetgeving die als basis fungeert voor verscheidene verwerkingen. Die wetgeving moet duidelijk en nauwkeurig zijn en de toepassing daarvan moet voorspelbaar zijn voor degenen op wie deze van toepassing is. Uit deze overwegingen volgt niet dat de noodzaak voor de verwerking moet voortvloeien uit een wet in formele zin, zoals [appellant] betoogt. Een dergelijke verplichting vloeit ook niet voort uit het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU Handvest).

Ook volgens het EVRM is, anders dan [appellant] betoogt, een formele wet niet vereist. Het vereiste dat een inmenging 'bij wet' moet zijn voorzien in de zin van artikel 8, tweede lid, EVRM betekent alleen maar dat de aangevochten maatregel een basis in de nationale wetgeving moet hebben en in overeenstemming moet zijn met de vereisten van de rechtsstaat. Dat kan ook lagere regelgeving zijn.

Uit artikel 10, eerste lid, van de Grondwet kan evenmin worden afgeleid dat iedere afzonderlijke inbreuk ook bij formele wet moet zijn voorzien. De term 'bij of krachtens de wet' laat toe dat lagere regelgeving beperkingen stelt. De vereiste wet die ingevolge artikel 10, tweede lid, van de Grondwet regels moet stellen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer is in dit geval de AVG en de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: de UAVG).

Het betoog slaagt niet.

Wat is het toetsingskader?

11. De verwerking van persoonsgegevens kan rechtmatig zijn als die noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van algemeen belang. Daarvoor moet allereerst worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt welbepaald en uitdrukkelijk omschreven is. Verder moet worden beoordeeld of met de aan de orde zijnde verwerking van de persoonsgegevens ook het betreffende doel wordt bereikt. Daarbij moet het doel passen binnen de taak van algemeen belang. In het geval de verwerking van de persoonsgegevens voor het bereiken van het specifieke doel in deze zin noodzakelijk is, moet vervolgens worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy evenredig is met de belangen die zijn gediend met de verwerking van de persoonsgegevens. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 20 september 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2555](#), moet in het licht van het EU-Handvest daartoe worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy is beperkt tot wat voor het behalen van het doel strikt noodzakelijk is. Met name moet worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt in redelijkheid niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken personen minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt. De intensiteit waarmee dit dient te gebeuren wordt mede bepaald door de specificiteit van de aangedragen alternatieven. Met andere woorden: hoe gedetailleerder de betrokkene het alternatief beschrijft, hoe indringender het onderzoek van de AP moet zijn.

Met deze toetsing van de belangen in het concrete geval is de AVG in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. Anders dan [appellant] betoogt, brengt dat artikel niet met zich dat naast deze belangentoetsing nog een afzonderlijke, ruimere, toetsing zou moeten plaatsvinden.

Wat is de taak van algemeen belang?

12. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de verantwoordelijkheid van de gemeente om te zorgen voor de inzameling van huishoudelijk afval moet worden aangemerkt als een taak van algemeen belang. Deze taak vloeit voort uit artikel 10.21 van de Wet milieubeheer, het op basis daarvan vastgestelde Landelijke Afvalbeheerplan en het daarop gebaseerde gemeentelijke afvalplan 2012-2020. [...]

Wat zijn de doeleinden?

13. De doeleinden die zijn gediend met de verwerking van de persoonsgegevens betreffen het voorkomen van gebruik van de containers door bedrijven en door niet-Arnhemmers, het bepalen welke inzamelingsroutes worden gevolgd en het bepalen in welke wijken voorlichting nodig is over het scheiden van afval.

Naar het oordeel van de Afdeling zijn deze doelen welbepaald en uitdrukkelijk omschreven. Ook is de Afdeling van oordeel dat met de verwerking van de gegevens die doeleinden worden bereikt. De containers zijn immers alleen te openen met afvalpassen die zijn verstrekt aan personen die wonen op een adres in Arnhem. Verder kan door het afvalpassysteem worden bijgehouden wanneer en hoe snel een container voor restafval vol is. Daardoor kan worden bepaald welke containers moeten worden geleegd en in welke wijken voorlichting over het scheiden van afval nodig is om de hoeveelheid restafval nog meer te doen verminderen.

Is de verwerking noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang?

14. Zoals hiervoor uiteengezet, houdt de toetsing van de noodzakelijkheid een afweging van alternatieven en belangen in. Dat de verwerking van de gegevens noodzakelijk moet zijn in de zin van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de AVG, betekent dus niet dat de verwerking alleen rechtmatig is als de taak van algemeen belang niet kan worden vervuld zonder dat gegevens worden verwerkt. Met andere woorden: de inzameling van huishoudelijk afval kan, zoals [appellant] terecht stelt, plaatsvinden zonder dat gegevens worden verwerkt. Dat betekent echter niet dat al om die reden de noodzakelijkheid ontbreekt voor verwerking van gegevens bij de inzameling van huishoudelijk afval in containers die moeten worden geopend met een adresgebonden afvalpas. Dat is pas het geval als er andere wijzen van vervulling van de taak van algemeen belang zijn waarmee hetzelfde doel kan worden bereikt of de verwerking disproportioneel is.

De vrijheid die het college toekomt bij de invulling van de taak van algemeen belang maakt ook dat het enkele feit dat het college een raadgevend referendum heeft uitgeschreven niet betekent dat daarom de verwerking dus niet noodzakelijk is, zoals [appellant] betoogt.

De Afdeling volgt [appellant] niet in zijn betoog dat deze wijze van toetsen in strijd is met het beginsel van minimale gegevensverwerking als bedoeld in artikel 5, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG. Het uitgangspunt van de AVG is namelijk niet dat de verwerking van zogenoemde gewone persoonsgegevens, zoals een adres, verboden is. De AVG beoogt de verwerking van deze gegevens te reguleren. Er is ook geen grondrecht op het niet-verwerken van dit soort persoonsgegevens.

15. Zoals [appellant] terecht betoogt, moet ook als maar een enkel gegeven voor korte tijd wordt verwerkt, die verwerking voldoen aan de AVG. Anders dan [appellant] aanvoert speelt de omvang van de verwerking echter wel een rol in de afweging of de verwerking proportioneel is. In dit geval worden op het vluchtige geheugen van de kaartlezer korte tijd de gegevens van de afvalpas

opgeslagen om die te kunnen controleren met de gegevens op de autorisatielijst. De gegevens worden direct daarna geanonimiseerd en worden dus niet bewaard. De Afdeling is van oordeel dat deze verwerking van geringe omvang is en beperkt blijft tot wat noodzakelijk is voor het behalen van de doeleinden van de gemeente. De AP mocht daarom het standpunt innemen dat de inbreuk voor [appellant] in verhouding staat tot het met de verwerking te dienen doel.

16. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de AP zich op het standpunt mocht stellen dat het college genoegzaam heeft aangetoond dat met de aangedragen alternatieven niet de beoogde doelen worden bereikt.

De verwerkingsverantwoordelijke moet aantonen dat een verwerking noodzakelijk is voor het verwezenlijken van een bepaald doel. De verwerkingsverantwoordelijke hoeft echter niet alle mogelijke alternatieven te bedenken. Anders dan [appellant] aanvoert betekent het feit dat hij alternatieven moet aandragen niet dat de bewijslast wordt omgedraaid.

Aannemelijk is dat als de containers weer open zouden worden gezet, niet kan worden voorkomen dat niet-inwoners van Arnhem en bedrijven daarin hun afval storten. Ter zitting in hoger beroep heeft de gemachtigde van het college verklaard dat in de periode dat de containers waren opengesteld daarin 7% meer restafval is gedeponneerd. Met het gebruik van een afvalpas die niet is gekoppeld aan een adres, kan het doel van het voorkomen van misbruik niet worden verwezenlijkt. In dat geval kan de omloop van de afvalpassen immers niet worden gecontroleerd door de gemeente en bestaat de kans dat afvalpassen terecht komen bij bedrijven of niet-inwoners van Arnhem. Ten slotte heeft het college aannemelijk gemaakt dat bij de invoering van vuilniszakken met een prijsopslag de doeleinden van het gemeentelijke afvalplan 2012-2020 niet zullen worden bereikt omdat het afval minder goed zal worden gescheiden en tot meer overlast in de openbare ruimte zal leiden.

17. Uit het noodzakelijkheids criterium, dat voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM, vloeien in een geval als hier aan de orde geen zwaardere eisen voort dan de toets die op grond van artikel 6 van de AVG moet worden gedaan. Nu de verwerking van de gegevens aan (artikel 6 van) de AVG voldoet, mocht de AP zich op het standpunt stellen dat de gegevensverwerking niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

18. Gezien het vorenstaande is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat het doel in redelijkheid niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken persoon minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat de AP het standpunt mocht innemen dat het college de AVG niet meer overtreedt als de last wordt opgeheven. De rechtbank heeft dit oordeel ook voldoende gemotiveerd. Het feit dat de rechtbank niet alle beroepsgronden van [appellant] expliciet noemt, wil niet zeggen dat zij deze niet heeft meegewogen in haar oordeel. Dat betoog van [appellant] slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1420](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 564

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-06-2021, UTR 20/3956 en UTR 20/3957 en UTR 20/3958
minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS), verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 6:2 aanhef en onder b, 6:20 lid 3, 7:1 lid 1 aanhef en onder f, 8:55d, lid 1, lid 3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 6

WOB. NIET TIJDIG NEMEN BESLUIT. BESLISTERMIJN. BIJZONDER GEVAL. CORONA. DWANGSOM. I.c. heeft verweerder niet of niet tijdig op de Wob-verzoeken van de NOS en de NTR over de coronapandemie beslist. I.c. is sprake van een bijzonder geval als bedoeld in het derde lid van artikel 8:55d van de Awb. De rechtbank ziet onder de geschetste omstandigheden aanleiding om verweerder een nadere beslistermijn op te leggen van twee maanden. Daarmee wordt recht gedaan aan het belang van eisers dat verweerder zo spoedig mogelijk een besluit neemt op hun verzoeken en aan het belang van verweerder om tot een zorgvuldige besluitvorming te kunnen komen. Verwijzing naar ABRS 8-7-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1560](#). De rechtbank legt een dwangsom op van € 250,- per dag met een maximum van € 37.500,-. [ECLI:NL:RBMNE:2021:2719](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 551).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB 2021, 565

MK ABRS, 28-06-2021, 202003072/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 62

TERUGKEERBESLUIT. De staatssecretaris kan bij de voorbereiding van een terugkeerbesluit gehouden zijn nader te onderzoeken of een vreemdeling op grond van het Unierecht een afgeleid verblijfsrecht heeft. Daartoe zal de vreemdeling in eerste instantie voldoende concrete aanknopingspunten moeten aandragen die erop duiden dat tussen zijn minderjarige Nederlandse kind en hem mogelijk een afhankelijkheidsverhouding bestaat als bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez.

Inleiding

1. De vreemdeling, van Albanese nationaliteit, is zonder geldige verblijfsdocumenten door de Koninklijke Marechaussee staande gehouden in een internationale trein. Tijdens het gehoor heeft de vreemdeling verklaard dat hij een minderjarige dochter met de Nederlandse nationaliteit heeft. Dat hij om die reden rechtmatig in Nederland verbleef, kon de staatssecretaris op dat moment echter niet vaststellen en heeft hij ook niet nader onderzocht. Hij heeft een terugkeerbesluit genomen. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris bij de voorbereiding van het terugkeerbesluit naar aanleiding van de verklaringen van de vreemdeling gehouden was nader te onderzoeken of de vreemdeling op grond van het Unierecht rechtmatig in Nederland verbleef, in dit geval vanwege een van zijn dochter afgeleid verblijfsrecht. [...]

Wanneer moet de staatssecretaris nader onderzoek doen?

6. Vooropgesteld moet worden dat het de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris is om een terugkeerbesluit in alle gevallen zorgvuldig voor te bereiden. Dit houdt in dat voordat een

terugkeerbesluit wordt genomen, de vreemdeling tijdens het gehoor in voldoende mate in de gelegenheid wordt gesteld om zijn situatie naar voren te brengen. Zo nodig moet naar aanleiding van de gegeven verklaringen worden doorgevraagd. Op die manier heeft de vreemdeling de mogelijkheid om vergissingen te corrigeren en om persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ondersteunen dat hij rechtmatig in Nederland verblijft. Dit stelt de staatssecretaris in staat om rekening te houden met alle relevante elementen. Hij moet met de nodige aandacht kennisnemen van de verklaringen van de vreemdeling en alle relevante gegevens zorgvuldig en onpartijdig onderzoeken (zie de arresten van het Hof van 5 november 2014, Mukarubega, [ECLI:EU:C:2014:2336](#), punten 47 en 48, en 11 december 2014, Boudjlida, [ECLI:EU:C:2014:2431](#), punten 37 en 38).

6.1. In het geval een vreemdeling voorafgaand aan het nemen van het terugkeerbesluit geen aanvraag om toetsing aan het EU recht heeft ingediend, is het in de eerste plaats aan hem om tijdens het gehoor concrete aanknopingspunten aan te dragen die erop duiden dat hij op grond van het Unierecht een afgeleid verblijfsrecht heeft. De staatssecretaris moet vervolgens, mede op basis van het geheel aan verklaringen, beoordelen of sprake is van voldoende concrete aanknopingspunten die erop duiden dat de vreemdeling een afgeleid verblijfsrecht heeft. Dit is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval.

6.2. Als een vreemdeling tijdens het gehoor uitsluitend heeft verklaard dat hij een minderjarig Nederlands kind heeft, is dit in beginsel onvoldoende om van de staatssecretaris te verlangen dat hij bij de voorbereiding van een terugkeerbesluit nader onderzoek doet. Die verklaring staat niet aan het nemen van een terugkeerbesluit in de weg. Uit alleen deze verklaring kan immers niet worden opgemaakt dat tussen de vreemdeling en zijn kind mogelijk een afhankelijkheidsverhouding bestaat als bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)] (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 16 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:790](#)). Dit wil niet zeggen dat een dergelijke verklaring slechts voor kennisgeving mag worden aangenomen. Tijdens het gehoor zal in ieder geval op deze verklaring moeten worden doorgevraagd. Dit kan door het stellen van concrete vervolgvragen of door de vreemdeling tijdens het gehoor in de gelegenheid te stellen zijn verklaringen toe te lichten. De vreemdeling heeft op die manier de mogelijkheid om zijn persoonlijke omstandigheden in voldoende mate uiteen te zetten en het stelt de staatssecretaris in staat rekening te houden met het belang van het kind wanneer hij een terugkeerbesluit neemt (zie de arresten van het Hof van 5 november 2014, Mukarubega, [ECLI:EU:C:2014:2336](#), punt 47, en 11 december 2014, Boudjlida, [ECLI:EU:C:2014:2431](#), punt 37).

6.3. Als de verklaringen van de vreemdeling voldoende concrete aanknopingspunten bieden, is de staatssecretaris gehouden het mogelijke bestaan van een afgeleid verblijfsrecht nader te onderzoeken. De staatssecretaris heeft in de schriftelijke inlichtingen te kennen gegeven dat hem hiertoe, binnen de hem op dat moment beschikbare tijd, verschillende mogelijkheden ter beschikking staan. Als uit dit nadere onderzoek volgt dat de vreemdeling inderdaad mogelijk een afgeleid verblijfsrecht heeft, dan kan de staatssecretaris op dat moment geen terugkeerbesluit nemen. Hij zal de vreemdeling moeten heenzenden en kan hem een verplichting opleggen als bedoeld in artikel 54 van de Vw 2000. De vreemdeling kan in dat kader verplicht worden op een later moment gegevens of documenten over te leggen. Levert het nadere onderzoek onvoldoende concrete aanknopingspunten op dat de vreemdeling een afgeleid verblijfsrecht heeft, dan kan de staatssecretaris een terugkeerbesluit nemen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1346](#)

[Naar inhoudsopgave](#)